

[Епистоле](#)

ГАБРИЈЕЛ ГАРСИЈА МАРКЕС: ОПРОШТАЈНО ПИСМО*

Кад једном стварно почнем да умирем

Када би Бог за тренутак заборавио да сам ја само крпена марионета, и подарио ми комадић живота, могуће је да ја не бих казао све што мислим, али несумњиво бих мислио све што кажем.

Ствари бих ценио не по оном што вреде, већ по оном што значе. Спавао бих мање, сањао више; схватио сам да за сваки минут који проведемо затворених очију губимо шездесет секунди светлости. Хођао бих када други застану, будио се док остали спавају. Слушао бих друге када говоре, уживао бих у сладоледу од чоколаде.

Када би ми Бог поклонио комадић живота, облачио бих се једноставно, излагао потрбушке сунцу, остављајући откривеним не само тело већ и душу.

Боже мој, кад бих имао срце, исписивао бих своју мржњу на леду, и чекао да изгреје сунце. Сликао бих Ван Гоговим сном на звездама једну Бенедетијеву поему, а Сератову

песму бих поклањао као серенаду у часу свитања.

Заливао бих руже сузама, да бих осетио бол од њихових бодљи и страствени пољубац њихових латица...

Боже мој, када бих имао један комадић живота...

Не бих пустио да прође ни један једини дан, а да не кажем људима које волим да их волим.

Уверавао бих сваку жену и сваког мушкарца да су ми најближи и живео бих заљубљен у љубав.

Доказивао бих људима колико греше мислећи да престају да се заљубљују када остаре, а не знају да су остарили када престану да се заљубљују.

Деци бих даровао крила, али бих им препустио да сама науче да лете.

Старе бих поучавао да смрт не долази са старошћу већ са заборавом.

Толико сам ствари научио од вас, људи...

Научио сам да читав свет жели да живи на врху планине, а да не зна да је истинска срећа у начину савладавања латица.

Схватио сам: када тек рођено дете стегне својом малом шаком, по први пут, прст свога

оца, ухватило га је заувек.

Научио сам да човек има право да гледа другог одозго једино када треба да му помогне да се усправи.

Толико сам тога могао да научим од вас, премда ми то неће бити од веће користи, јер када ме буду спаковали у онај сандук, ја ћу, нажалост, почети да умирем... <

[Овај текст појавио се на интернету године 2001, непосредно пре но што је славни писац морао да напусти родну Боготу и у Лос Анђелесу се подвргне, по други пут, неизвесном лечењу од канцера. (Тада се радило о лимфним жлездама. Први пут, 1994, одстрањено му је једно плућно крило, такође захваћено канцером.) Медији су тај текст убрзо учинили славним. Касније су из Маркесовог секретаријата, или пак администратори његовог сајта, демантовали да је реч о његовом тексту. Сам Маркес никада то није ни потврдио ни демантовао, иако је више пута био у прилици. Међутим, правим читаоцима је ионако свеједно. Прочитајте још једном и видећете зашто.]